

kradzież szczególnie zuchwała

redakcja
Marek Mozgawa

kradzież szczególnie zuchwała

redakcja
Marek Mozgawa

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 lipca 2023 r.
z uwzględnieniem zmian wynikających z ustawy z 7 lipca 2022 r.
o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw
(Dz.U. poz. 2600), wchodzących w życie 1 października 2023 r.

Recenzent
Prof. dr hab. Ryszard A. Stefański

Wydawczyni
Monika Pawłowska

Redaktorka prowadząca
Joanna Otówek

Opracowanie redakcyjne
Violet Design Wioletta Kowalska

Projekt okładki
Marcin Domitrz

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przystępujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2023

ISBN 978-83-8328-737-9

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluger.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	11
<i>Hubert Mielnik</i>	
Kradzież zuchwała i rabunek w prawie obowiązującym na ziemiach polskich do 1932 r.	15
<i>Katarzyna Nazar</i>	
Problematyka kradzieży szczególnie zuchwałej w polskich kodeksach karnych XX w.	47
<i>Mikołaj Małecki</i>	
Kradzież szczególnie zuchwała z perspektywy konstytucyjnej (aspekty legislacyjne)	71
<i>Piotr Zakrzewski</i>	
Analiza zmian w czasie zakresu kryminalizacji typu czynu zabronionego kradzieży popełnionej w sposób szczególnie zuchwały z uwzględnieniem niekonstytucyjnego trybu uchwalenia przepisów wprowadzających ten typ kradzieży do Kodeksu karnego	97
<i>Krzysztof Wala, Piotr Poniowski</i>	
Analiza ustawowych znamion przestępstwa kradzieży szczególnie zuchwałej	137

<i>Mikołaj Iwański</i>	
Uwagi na temat przedmiotu czynności wykonawczej kradzieży szczególnie zuchwałej	201
<i>Paweł Daniluk</i>	
Definicja legalna kradzieży szczególnie zuchwałej (art. 115 § 9a k.k.) – wybrane problemy	223
<i>Piotr Kardas</i>	
Kradzież szczególnie zuchwała w kontekście znamion modalnych oraz kontrawencjonalizacji. Kilka uwag o (nie)spójności karnistycznej ochrony mienia	251
<i>Marek Mozgawa</i>	
Problematyka zbiegu przepisów w kontekście art. 278 § 3a k.k.	287
<i>Patrycja Kozłowska-Kalisz</i>	
Zagadnienia wymiaru kary i innych środków wobec sprawców kradzieży szczególnie zuchwałej	315
<i>Wiesław Koziulewicz</i>	
Kradzież szczególnie zuchwała w orzecznictwie Sądu Najwyższego	331
<i>Grzegorz Wrona</i>	
Kradzież szczególnie zuchwała wobec osoby najbliższej w zbiegu z przestępstwem znęcania	349
<i>Marek Kulik</i>	
Kradzież szczególnie zuchwała i jej odpowiedniki w wybranych państwach europejskich	363
<i>Volodymyr Burdin, Mariana Shupiana</i>	
Kwalifikacja kradzieży szczególnie zuchwałej w ukraińskim prawie karnym	377

Sofia Lykhova

**Odpowiedzialność za kradzież w świetle kodeksu karnego
Ukrainy 399**

Magdalena Budyn-Kulik

Zuchwałość w ujęciu psychologicznym 417

Konrad Buczkowski, Paweł Bachmat

**Przestępstwo kradzieży szczególnie zuchwałej (dawny
art. 278a § 1 k.k.) w świetle danych statystycznych 435**

Piotr Girdwoyń

**Kradzież szczególnie zuchwała – problematyka
kryminalistyczna 459**

WSTĘP

Kradzież szczególnie zuchwałą była stypizowana w art. 208 k.k. z 1969 r. (łącznie z kradzieżą z włamaniem: „Kto kradnie w sposób szczególnie zuchwały lub z włamaniem [...]”). Pojęcie to nie było zdefiniowane w ustawie; w orzecznictwie przyjmowano, że kradzież szczególnie zuchwałą ma miejsce wtedy „gdy jej sprawca – zabierając mienie w celu przywłaszczenia – swoim jawnym zachowaniem wykazuje podstawę lekceważącą lub wyzywającą wobec posiadacza rzeczy lub otoczenia, obliczoną na zaskoczenie lub zastraszenie, a w szczególności wtedy, gdy stosuje przemoc w postaci nie stanowiącej jednak gwałtu na osobie” (por. uchwała SN z 25.06.1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980/8, poz. 65).

Na gruncie Kodeksu karnego z 1997 r. ustawodawca świadomie zrezygnował z tego typu przestępstwa, decydując się na przesunięcie zachowań zaliczanych do tej kategorii w art. 208 k.k. z 1969 r. do kradzieży zwykłej lub rozboju (zazwyczaj traktowanego jako przypadek mniejszej wagi). W ten sposób zlikwidowano płaszczyznę sporów interpretacyjnych i wątpliwości odnoszących się do konstrukcji kradzieży szczególnie zuchwałej i jej relacji do innych przepisów dotyczących ochrony mienia. Choć takie rozwiązanie – co do zasady – pozytywnie zostało przyjęte przez doktrynę i zaakceptowane przez praktykę, to jednak niekiedy pojawiały się postulaty przewrócenia tej konstrukcji, uzasadnianie koniecznością odpowiednio surowszej reakcji na przypadki kradzieży charakteryzujące się lekceważeniem zasad porządku prawnego, zuchwałością, ostentacją. Podnoszony był również argument mówiący o konieczności wprowadzenia do Kodeksu karnego konstrukcji umożliwiającej traktowanie jako przestępstwa zaboru rzeczy o wartości poniżej progu kontrawencjonalizacji.

W międzyczasie przedstawiono kilka mniej lub bardziej udanych propozycji ujęcia przepisu typizującego kradzież szczególnie zuchwałą. Finalnie przestępstwo to zostało wprowadzone do Kodeksu karnego (w art. 278a) przepisami ustawy z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2022 r. poz. 2141), budząc w doktrynie wiele wątpliwości odnośnie do zgodności tego przepisu z art. 112 i 119 ust. 1, a także z art. 31 ust. 3 i art. 42 ust. 1 i 3 Konstytucji RP. Jednocześnie w art. 115 § 9a k.k. podano definicję legalną kradzieży szczególnie zuchwałej, zaś dla wyeliminowania możliwości kontrawencjonalizacji tej postaci kradzieży w art. 130 § 2 k.w. wprowadzono klauzulę niestosowania art. 119 k.w., jeżeli sprawca popełnia kradzież w sposób szczególnie zuchwały. Ustawa z 7.07.2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2600 ze zm.) umiejscowiła przestępstwo kradzieży szczególnie zuchwałej w art. 278 § 3a k.k. i zmieniła treść art. 115 § 9a k.k. Pierwotnie ustawa ta miała wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia (tj. od 13.12.2022 r.), jednakże ustawą z 26.01.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 403) wydłużono *vacatio legis* do 1.10.2023 r.

Powróciły zatem (niestety spotęgowane) problemy i wątpliwości dotyczące tego specyficznego typu przestępstwa, których to nie udawało się rozwiązać w kontekście art. 208 k.k. z 1969 r. To niewątpliwie stanowiło istotny impuls dla autorów motywujący do próby analizy przedmiotowej problematyki na gruncie obowiązującego Kodeksu karnego. Było to zadanie tym ważniejsze, że – jak dotąd – problematyka ta nie doczekała się opracowania monograficznego (nie licząc syntetycznego studium autorstwa W. Gutekunst, *Kradzież szczególnie zuchwałą*, Wrocław 1978, liczącego 80 stron).

Niniejsza monografia jest poświęcona przede wszystkim analizie dogmatycznej przestępstwa kradzieży szczególnie zuchwałej. Szczegółowo omówione zostały ustawowe znamiona czynu zabronionego (z uwzględnieniem wątpliwości dotyczących definicji legalnej zawartej w art. 115 § 9a k.k. oraz próbą określenia przedmiotu czynności wykonawczej ana-

lizowanego przestępstwa). Przedstawiono sposób rozumienia kradzieży szczególnie zuchwałej w orzecznictwie SN, kwestie zbiegu przepisów oraz problematykę wymiaru kary.

Choć zagadnienia dogmatyczne miały znaczenie kluczowe, w publikacji nie pominięto również innych (jak się wydaje ważnych) aspektów analizowanego zjawiska. Tradycyjnie, wstępem do rozważań było przedstawienie rysu historycznego. Dość szczegółowo ujęta została problematyka prawnoporównawcza (z dodatkowym odniesieniem do rozwiązań przyjętych w ukraińskim prawie karnym). Podniesiono również kluczowy problem spojrzenia na kradzież szczególnie zuchwałą z perspektywy konstytucyjnej. W opracowaniu nie zabrakło także rozważań dotyczących aspektu kryminalistycznego, psychologicznego i statystycznego.

Oczywiście, nie było rzeczą możliwą wyczerpanie całości podjętej problematyki, jednakże autorzy wyrażają nadzieję, że ich rozważania przybliżą nieco złożoność zagadnienia i – być może – staną się impulsem do dalszych badań i refleksji nad tematem kradzieży szczególnie zuchwałej.

prof. dr hab. Marek Mozgawa

Hubert Mielnik

KRADZIEŻ ZUCHWAŁA I RABUNEK W PRAWIE OBOWIĄZUJĄCYM NA ZIEMIACH POLSKICH DO 1932 R.

1. Wstęp

Kradzież szczególnie zuchwała nie jest klasycznym przestępstwem o dobre, nawet intuicyjnie rozumianych znamionach, regulowanym już przez najdawniejsze pomniki prawa, tak jak ma to miejsce w odniesieniu do np. zabójstwa, bigamii czy kradzieży. Wręcz przeciwnie, występuje w odniesieniu do tego przestępstwa problem pewnej niedookreśloności. Znaczenie regulacji kradzieży szczególnie zuchwałej na gruncie Kodeksu karnego z 1997 r. (wprowadzonego do systemu prawa w 2020 r.) różni się nawet od najbliższego porównania, czyli przepisów Kodeksu karnego z 1969 r. Szczególnie zuchwała kradzież przez Waclawa Makowskiego określana była jako specyficzna forma kradzieży znajdująca się pomiędzy kradzieżą zwykłą a rozbojem¹. Historyczne normy nie zawsze dokładnie rozróżniały poszczególne czyny zabronione. Pytanie więc, w jaki sposób rozumieć i przedstawić ewolucję dzisiejszej regulacji. Nie jest to zadanie proste. To, co obecnie obowiązujący Kodeks rozumie przez pojęcie kradzieży szczególnie zuchwałej, historycznie

¹ W. Makowski, *Prawo karne. O przestępstwach w szczególności. Wykład porównawczy prawa karnego austriackiego, niemieckiego i rosyjskiego obowiązującego w Polsce*, Warszawa 1924, s. 416.

stanowiło różne rodzaje czynów zabronionych. Możemy podciągnąć pod to znaczenie: kradzież jawną, kradzież niebezpieczną, kradzież kieszonkową, a więc kwalifikowane formy kradzieży, ale także przestępstwo rabunku (*rapina*), bliskie dzisiejszemu rozumieniu rozboju. Juliusz Makarewicz utożsamiał wręcz pojęcie rabunku z rozbojem², przy czym w dawnym prawie były to różne czyny zabronione. W latach 70. XX w. w Polsce, ze względu na rozbieżne i dyskusyjne rozumienie kradzieży szczególnie zuchwałej, pojawiały się głosy w doktrynie, aby zastąpić ją przestępstwem rabunku³.

Z uwagi na powyższą niedookreśloność w opracowaniu przedstawiono, jak wyglądała karalność różnych czynów zabronionych mieszczących się pomiędzy kradzieżą a rozbojem, charakteryzujących się działaniem śmiałym, często jawnym i z użyciem pewnej, różnie rozumianej, formy przemocy. Będą to więc historyczne formy kradzieży jawnej, kradzieży kieszonkowej, kradzieży niebezpiecznej (śmiałej) i rabunku (jeżeli na gruncie danego prawodawstwa nie był utożsamiany z przestępstwem rozboju).

Tekst nie będzie omawiał dokładnie, jakie źródła prawa z zakresu prawa karnego obowiązywały na ziemiach polskich, w jakich latach, jakie były cechy danych aktów prawnych, o ile nie będzie to ważne z punktu widzenia tematu. Problematyka ta jest już dobrze opisana w literaturze, wydaje się więc, że nie ma potrzeby jej powielania⁴. Referat, oprócz wstępu i zakończenia, został podzielony na cztery części, dwie pierwsze dotyczą okresu I Rzeczypospolitej, przy czym pierwsza odnosi się do problematyki *stricte* prawnej, natomiast druga przedstawia główne wątki dotyczące praktyki przestępczej z zakresu artykułu. Kolejne dwie części, mające analogiczny charakter, poświęcone zostały przedmiotowej

² J. Makarewicz, *Kodeks karny z komentarzem*, Lwów 1935, s. 451.

³ M. Szerer, *Problematyczność pojęcia kradzieży szczególnie zuchwałej*, PiP 1976/8–9, s. 151. Proponowana przez Mieczysława Szerera definicja rabunku brzmiała: „Rabuje, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudze mienie ruchome, naruszając czyjąś nietykalność cielesną lub grożąc takim naruszeniem albo wyzyskując bezbronność posiadacza rzeczy”.

⁴ Między innymi T. Maciejewski, *Historia prawa karnego w dawnej Polsce (do 1795 r.)* [w:] *System Prawa Karnego*, t. 2, *Źródła prawa karnego*, red. T. Bojarski, Warszawa 2011, s. 1–219.

problematyce w odniesieniu do tzw. „dużego” XIX w., a więc od upadku I Rzeczypospolitej, do wejścia w życie Kodeksu karnego z 1932 r. Regulacje aktów prawnych zostały scharakteryzowane w podziale na poszczególne zabory.

2. Kradzież zuchwała i rabunek w prawie I Rzeczypospolitej. Aspekty prawne

W najdawniejszym prawie polskim kradzież określana była jako chąźba. Było to jedno z najbardziej pospolitych przestępstw. W pierwszych pomnikach prawa polskiego Najstarszym Zwodzie, Statutach Kazimierza Wielkiego, kwalifikowane formy kradzieży związane były przede wszystkim z przedmiotem kradzieży. Surowiej karano w przypadku kradzieży rzeczy stanowiących podstawę gospodarczo-społecznej egzystencji – koni, zboża, drewna. W prawie wiejskim było to również np. mleko. Kwalifikowane formy dotyczyły także przedmiotów pozostających własnością panującego⁵.

Pewne elementy wspólne z kradzieżą szczególnie zuchwałą można zauważyć w regulacjach związanych z kradzieżami dziennymi. W świetle Statutów Kazimierza Wielkiego uznanie określonych czynów za kradzież wiązało się z dokonaniem ich w porze nocnej. Romuald Hube postawił tezę, że w ścisłym znaczeniu przez kradzież „wyłącznie rozumiano zabór cudzej rzeczy dokonany nocą”⁶. Kradzież utożsamiano z „czynem tajemnym, lękającym się światła dziennego”. Kradzież w dzień była, co do zasady, lżej karana. Dokonanie zaboru w porze dziennej powodowało, że czyn taki traktowany był jako gwałt zagrożony niższą karą

⁵ T. Maciejewski, *Historia prawa...*, s. 72.

⁶ R. Hube, *Prawo polskie w 14-tym wieku: ustawodawstwo Kazimierza Wielkiego*, Warszawa 1881, s. 139. Podobnie także W. Abraham, *Pojęcie i stanowisko kradzieży w prawie polskim*, Kraków 1882, s. 3–4.

niż w przypadku czynów „złodziejskich”⁷. Takie rozumienie kradzieży przetrwało do końca I Rzeczypospolitej⁸.

Na gruncie prawa miejskiego, przede wszystkim Zwierciadła Saskiego, kradzież także dzielona była na nocną i dzienną. Innym kryterium podziału była wartość skradzionych rzeczy. Kradzież małą, niewielkiej wartości, popełnioną w ciągu dnia, karano „na skórze i włosach”, z możliwością wykupienia się od kary za trzy szelągi⁹. Carolina wyróżniała kradzież jawną, traktując ją łagodniej niż kradzież. Kradzież jawna definiowana była jako: „Jeśli [...] złodziej był złapany wcześniej, zanim zdołał się ukryć i wzbudził krzyki lub, chociaż przy kradzieży nie dopuścił się włamania i nie wszedł do pomieszczenia” (art. 158)¹⁰. Chodziło więc nie tylko o dokonanie samej kradzieży w obliczu pokrzywdzonego, ale także o prawie natychmiastowe zauważenie dokonania lub jego próby, zaboru i podniesienie alarmu. W prawie wiejskim Ryszard Łaszewski wyróżnił dla wieków XVII i XVIII pięć grup przestępstw przeciwko mieniu: rozbój i rabunek, kradzież, podpalenie, oszustwo i szkody¹¹.

Rafał Taubenschlag określił gwałt (*violencia*) jako przestępstwo mieszczące się pomiędzy przestępstwami przeciwko osobie i przeciwko mieniu. Przestępstwo to nie miało jednolitego charakteru, obejmowało wiele stanów faktycznych, których jedynym punktem wspólnym był stosowany przy jego popełnieniu gwałt (przemoc)¹². W najszerszym rozumieniu gwałt oznaczał gwałt na osobie, ale także gwałt na ruchomościach i nieruchomościach (gwałtowna intromisja, gwałtowne zaranie i zasianie)¹³. Gwałt na mieniu Statuty Kazimierza Wielkiego definiowały jako zabór gwałtowny rzeczy cudzej albo samowolne wbrew

⁷ T. Maciejewski, *Historia prawa...*, s. 73; M. Handelsman, *Historja polskiego prawa karnego*, t. 2, *Prawo karne w Statutach Kazimierza Wielkiego*, Warszawa 1909, s. 171–172.

⁸ S. Łagodziński, *Pojęcie gwałtu na osobie w przestępstwie rozbójcu*, „Palestra” 1978/7, s. 28.

⁹ T. Maciejewski, *Historia prawa...*, s. 73.

¹⁰ A. Dziadzio, D. Malec, *Historia prawa. Prawo karne w świetle źródeł*, Kraków 1997, s. 21.

¹¹ R. Łaszewski, *Wiejskie prawo karne w Polsce XVII i XVIII wieku*, Toruń 1988, s. 87–96.

¹² R. Taubenschlag, *Prawo karne polskiego średniowiecza*, Lwów 1934, s. 66.

¹³ R. Taubenschlag, *Prawo karne...*, s. 68–70.

prawu zabranie komukolwiek rzeczy własnej ruchomej¹⁴. Gwałt składał się z dwóch elementów: z krzywdy osobowej oraz szkody rzeczowej. Statut małopolski odnosząc się do dowodzenia przestępstwa gwałtu, opisuje, że „kto gwałtownie zabierze komuś z toboły pieniądze w dzień targowy na drodze publicznej”¹⁵. Ocena dokonanego gwałtu (krzywda osobowa) uzależniona była od następstw, jakie nastąpiły wskutek czynu. Statut małopolski wprowadzał za dokonane gwałty majątkowe dokładnie określone kary pieniężne, wraz ze zwrotem rzeczy. Marceli Handelsman stawia tezę, że kazuistycznie wymienienie czynów gwałtu w statucie małopolskim wynika z penalizacji najczęściej występujących czynów. I tak statut penalizuje gwałtowny zabór: płaszcza, kopy zboża, wołów, wozu siana, rabunek w trakcie wyprawy wojennej¹⁶. Statut wielkopolski nie odróżnia, co do zasady, karalności gwałtów majątkowych i kradzieży, traktując je jako przestępstwa podobnej wagi¹⁷.

W historycznym prawodawstwie innych państw możemy odnaleźć takie czyny zabronione jak kradzieże śmiałe, zuchwałe (*furtum audax*)¹⁸, które wiązały się z dokonaniem kradzieży w niebezpiecznych warunkach z wykazaniem się przez sprawcę szczególną odwagą, np. wejście do budynku przy pomocy wysokiej drabiny. Czyn ten był bliski obecnemu rozumieniu kradzieży z włamaniem, wyróżnikiem było zuchwałe (śmiałe, przemyślne, podstępne) wejście do budynku inną drogą niż zwykle, ale taką, która wymaga pewnego rodzaju odwagi, np. wspinania się, użycia narzędzi itd.¹⁹

Przestępstwem wpisującym się także w ramy dzisiejszego rozumienia kradzieży szczególnie zuchwałej był rabunek, zwany także wydzierstwem czy łupieniem. Rabunek co do zasady traktowany był podobnie jak kradzież.

¹⁴ M. Handelsman, *Historja polskiego...*, s. 176.

¹⁵ M. Handelsman, *Historja polskiego...*, s. 178.

¹⁶ R. Hube, *Prawo polskie...*, s. 138–139.

¹⁷ M. Handelsman, *Historja polskiego...*, s. 178–179.

¹⁸ Przykładem takiej regulacji jest art. 159 Constitutio Criminalis Carolina, na gruncie którego odróżnia się wejście, wtargnięcie od włamania. Obok kradzieży z włamaniem (*furtum violentum*), kradzieży z użyciem broni (*furtum armatum*) była traktowana jako kradzież szczególnie niebezpieczna.

¹⁹ J.D.H. Temme, *Lehrbuch des Schweizerischen Strafrechts nach den Strafgesetzbüchern der Schweiz*, Aarau 1855, s. 602.

W staropolskiej praktyce sądowej drugiej połowy XV w. oraz początków XVI w. otwarty zabór mienia dokonany za pomocą gwałtu (przemocy) określany był jako *schnid* i czyn ten był utożsamiany z kradzieżą²⁰.

W prawie miejskim Zwierciadło Saskie dzieliło rabunek na zwykły, karany ścięciem, i kwalifikowany, karany łamaniem kołem²¹. Ale podział ten wynikał nie z intensywności ataku sprawcy, ale ze statusu zabranych rzeczy, objętych pokojem wiecznym. Rabusia złapanego na gorącym uczynku można było bezkarnie zabić²².

Wątpliwości może rodzić rozróżnienie pomiędzy rabunkiem (*rapina*) a rozbojem (*praedocinium*)²³. Różnica, jaka występowała pomiędzy tymi dwoma czynami zabronionymi, opierała się przede wszystkim na formie zorganizowania oraz intensywności ataku. Rozbój, będący w szerszym znaczeniu łotrystwem²⁴, zwany także zbójnictwem, był kra-

²⁰ W. Uruszczak, *Korektura praw z 1532 roku. Studium historycznoprawne*, t. 2, Kraków 1991, s. 104; Jak wskazuje M. Kamler wielokrotnie złodziej, który dopuścił się także zabójstwa, jeżeli był skazany na karę śmierci przez ścięcie, to o wymiarze kary decydowało zabójstwo. M. Kamler, *Kary za przestępstwa pospolite w dużych miastach Polski w drugiej połowie XVI i pierwszej połowie XVII wieku*, „Kwartalnik Historyczny” 1994/3, t. CI, s. 27–28.

²¹ M. Kamler podaje, że w drugiej połowie XVI w. spośród 36 osób skazanych za rabunek i rozbój 12 osób łamano kołem bądź wpleciono w koło, 10 ćwiartowano, a 7 powieszono; w Poznaniu spośród 23 skazanych za to przestępstwo – 10 osób łamano kołem lub wpleciono w koło, 7 ścięto, a 2 powieszono. M. Kamler, *Kary za kradzież w Krakowie i Poznaniu w 2 połowie XVI wieku* [w:] *Spółczesność staropolskie. Studia i szkice*, t. 4, red. A. Izdorczyk, A. Wyczański, Warszawa 1986, s. 9.

²² T. Maciejewski, *Historia prawa...*, s. 74.

²³ Przywilej śląski z 1261 r., ustanawiający jurysdykcję dla miasta Głogowa, oraz „dyplomata tynieckie” z 1286 r. i 1290 r. używają pojęcia sbój (*spolium*), polegającego na ograbianiu na drodze ludzi idących na targ bądź niosących w tym celu ze sobą towary. Za: P. Wiatrowski, *Regulacja prawna przestępstwa rozboju w ujęciu historycznym*, cz. 1, „Palestra” 2007/11–12, s. 170.

²⁴ W świetle Statutów Kazimierza Wielkiego łotrystwem były czyny bezprawne, takie jak: kradzieże, grabieże, rabunki, rozboje, gwałty, dokonane przez całe zbiorowisko ludzi plądrujących kraj, pod przywództwem jednego kierownika. Oskarżeni o łotrystwo powoływani byli wprost przed sąd królewski. Kazimierz Wielki skazywał za łotrystwo na śmierć, na oślepienie, różnego rodzaju okaleczenia, wygnanie, niewielkiej liczbie osób okazując przebaczenie za wstawiennictwem znamienitych osób. R. Hube, *Prawo polskie...*, s. 141–142.

W książce szczegółowo omówione zostały m.in.:

- ustawowe znamiona kradzieży szczególnie zuchwałej (z uwzględnieniem wątpliwości dotyczących definicji legalnej zawartej w art. 115 § 9a k.k. oraz próbą określenia przedmiotu czynności wykonawczej analizowanego przestępstwa);
- zbieg przepisów;
- rozumienie kradzieży szczególnie zuchwałej w orzecznictwie SN;
- problematyka wymiaru kary.

Poruszono także kwestie historyczne, prawnoporównawcze, kryminalistyczne, psychologiczne i statystyczne.

Opracowanie jest przeznaczone dla adwokatów, radców prawnych, sędziów i prokuratorów. Będzie przydatne pracownikom naukowym oraz studentom wydziałów prawa, psychologii, socjologii jako literatura uzupełniająca.

Marek Mozgawa – profesor doktor habilitowany; kierownik Katedry Prawa Karnego i Kryminologii Wydziału Prawa i Administracji UMCS w Lublinie; autor ponad 200 publikacji z zakresu prawa karnego materialnego, prawa wykroczeń, pozakodeksowego prawa karnego, uznany autorytet na rynku krajowym i międzynarodowym.

CENA 139 Zł (W TYM 5% VAT)

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

